

Szinetár Miklós

– Főigazgató úr, ön régebben, rendezőként együtt dolgozott Huszti Péterrel. Hogyan emlékszik vissza erre annak kapcsán, hogy a művész 60. születésnapját ünnepli?

– Bevallom őszintén, hogy Huszti Péter iránt tökéletesen elfogult vagyok: nagyon-nagyon szeretem. Kicsit még gyermekemnek is tekintem, hiszen első nagy főszerepét, *Az ember tragédiája* Ádámját nálam játszotta, a televízióban. Akkor kezdődött közöttünk egy beszélgetésekből álló, szorosabb kapcsolat, s mondhatom: barátság, ami a mai napig elkísért bennünket. Huszti Péter az a típusú ember, akit én annyira szeretek a színházművészek között, mert – miközben ő egy csodálatos alkotó; gondoljunk itt az ő Jagójára, vagy gondoljunk az ő Molnár-szerepeire, vagy gondoljunk az egész pályájára, amit a Madách Színházban befutott – ő egy teljesen, a szó jó értelmében normális ember... Művész-attitűdök nélkül... Szerény, nem botrányhős, pozitív a kisugárzása – jó vele együtt lenni, aki örül, hogyha együtt lehet az emberrel, s akire lehet számítani, mert egy melegszívű barát. Őszintén bevallom, hogy ma is, amikor körbenézek a Színház- és Filmművészeti Egyetemen, akkor mindig rajta pihen meg a tekintetem.

Azt is nagyon szeretem Péterben, hogy mint pedagógus, soha nem nőtt a tanítványai nyakára. Mint rektor, felejthetetlen beszédek tartott minden tanév elején és végén. Európai kultúremberként hirdette – már akkor – az európaiságot, ugyanakkor szerény volt, nem játszotta soha a „nagy öreg”-et – tulajdonképpen nem is öreg!!! – Hát döbbenetes számomra ez az évszám!...

– Ön Huszti Péternél idősebb színházi ember és van egy mondás, miszerint nem szégyen a fiataloktól, fiatalabbaktól tanulni. Egészen véletlenül tanult-e tőle valamit, mint baráttól, vagy pályatárstól?

– Igen, tanultam tőle valamit, amit aztán később a növendékeimnek igyekeztem továbbadni. Ültem mindig a nézőtéren és csodáltam és tanultam, hogy hogyan tud Huszti – szünetet tartani... Azt szoktam mindig mondani a színész-növendékeimnek, hogy az a legnagyobb dolog: szünetet tartani. Mert a szövegen túl a színész egyik legnagyobb közlőeszköze a szünet... Namost azt egyedül Huszti tudta igazán magyar színpadon – legalábbis az én emlékezetem szerint –, hogy minden nagy drámai szünetet olyan sokáig tartott, ameddig csak lehetett –, de csak addig! Pontosan megérezte mindig az aznapi közönségen, hogy melyik az a másodperc, amikor tovább kell beszélni. Melyik az a másodperc, amikor a szünet kifárad... De soha nem az előtt hagyta abba. Mert azt mindig megérezte...

Ezt tanultam meg tőle és igyekszem a növendékeimnek továbbadni. Ez egy különleges adottság – a tehetségnek egy különlegessége.

És most hadd szóljak a legutolsó, legfrissebb közös élményünkről is. Az operai munkám során megismerkedtem a magyar kultúrtörténet egy egészen kimagasló, nagy alakjával, gróf Bánffy Miklóssal, akinek személyisége engem teljesen lenyűgözött – készítettem is róla egy filmet. Sokat gondolkodtam azon, ki játssza a grófot. Egyszer találkoztam Husztival a Főiskola/Egyetem előcsarnokában. Ránéztem és azt mondtam: ő az, aki el tudja játszani, ő az, akiben van humanizmus, van elegancia, van tehetség, van tartózkodás, tehát mindaz, ami ezt a csodálatos embert, gróf Bánffy Miklóst annyira jellemzi.

